

Galleri Benoni / What a Time To Be Alive / Peter Mohall, Jesper Skov Madsen og Kristian Touborg

Fruit of the Forest interview with Peter Mohall: Brushstrokes Series and Flat Gradient Brushstrokes Series, could you tell me something about this series of works you are showing the Luce Gallery in Turin?

The show includes new works from two series of paintings with a mutual focus on the brushstroke, although with significant different approaches. Both series has an element of painterly "impossibilities".

In the brushstrokes series, this impossibility is the repeated identical brushstrokes, made through casting and copying of brushstrokes. The Flat gradient brushstrokes series has smooth color transitions within the brushstrokes. This is done by multiple layers of paint where the first layers are multi-colored and blurred with Sfumato technique to a smooth surface. When it's dry, melted wax is applied with a gestural intuitive brushwork. This is then covered by a layer of white paint. The wax is re-melted and peeled off, leaving the shape of gestural strokes on the white surface exposing the underlying multi-colored layers. The top layer is white to resemble primer, so that the viewer at first sight will have the impression that the brushstrokes are made hastily directly on a white primed canvas.

The show also includes sculptures made of abdominal training devices (the ones you usually see on TV-shopping), which are merged and assembled incorrectly.

You are born in Sweden and living in Norway, in which way this two country are influencing you and your poetry? I guess I've been formed from Scandinavian traditions of art, styles, materials and nature. There isn't a great cultural difference between the two countries, but the step to a more formal minimalistic approach is probably more from a Norwegian origin.

How would you present your work? Within or without frames.

Where do you make your works? In my studio and in my car (Wolksvagen Transporter), but mostly in my head.

What can't be missing from your worktable? I have a regular painter's worktable with lot of brushes and drawers full of messy paint-tubes. On my coach lays Cosmo, my studio companion, who is very helpful in the studio.

A collection you wish at least one work of yours was part of? In fact, I was wishing for my works to be part of Ernesto Esposito's collection a week ago. Since the collection are likely to be on display at times. But he came by the opening in Turin and now I'm happy that my works are a part of it.

A museum where you'd like to have an exhibition? I used to work at Henie Onstad Kunstsenter. If I'd got a show there I could fool around with my former colleagues.

The market or your need to express? All I need is my need.

Lightness or depth? A good balance.

Day or night? Day, I'm an early bird.

Indians or cowboys? Indians

Question you've never been asked but one you've always wanted to answer? Answer that question...

Do you want to join our band? Yes!

Could you briefly describe one of your latest works? In an extension to the brushstrokes paintings, enlargement of the same brushstrokes, made through 3d-scanning and CNC-milling, works as a transition to a sculptural body of works. These are also included in the show at Luce Gallery, mounted directly on the wall without canvas or frames.

What are you reading? Gösta Berglings saga by Selma Lagerlöf, a Swedish classic.

A film? Real Humans on Netflix (the Swedish original by Lars Lundström). Kind of corny series but somehow interesting.

Where would you like to live? Hawaii.

Do you have reference artists? Artists you'd like to work with? I guess I work best by myself.

A project, related to art, that you'd like to do? Curate a show.

If you weren't an artist, what job would you like? A mystery guest for the Michelin Guide.

Let's imagine a group show. Who would you like to exhibit with? Kasimir Malevitsj and Sigmar Polke makes a good starting line-up.

Yes or no to curators? If yes, who would you choose? Yes. Doesn't it work the other way around?

Dream of yours? Hawaii.

Kristian Touborgs univers er dybt funderet i et bredt menneskeligt personregister og i hverdagen i forstaden. Alligevel virker scenarierne i hans værker ubekendte. Det bizarre, det mystiske, det ironiske og det triste folder sig ud - i maleriet, i skulpturen og i videoværket.

Kristian Touborg er født i 1987 og opvokset i provinsbyen Roskilde. Hans motiviske univers griber fat i hverdagens absurditeter og længselsfulde øjeblikke – en motivverden, der først og fremmest har mennesket som omdrejningspunkt og udtrykker livet som både eksplicit og introvert, sart og kraftfuldt på samme tid.

1 Guidede Gallerivandring – St. Kongensgade & Borgergade & Gothersgade - Efterår 2017 Galleri Benoni, Galleri KANT, Last Resort, Galleri Susanne Ottesen

Den fortællende maling - Touborg studerer Visuel Kultur på Det Kongelige Danske Kunstakademis Skole for Design. Her mangler han et semester og et afgangsprøve, men Touborg skabte allerede tidligt værker til udstillinger, og i 2013 vandt han førsteprisen på Kunstnernes Efterårsudstilling.

Gennem de sidste års arbejde har Kristian Touborg særligt haft fokus på portrætmaleriet; på uventede perspektiver i forvrængede ansigter og på store kontraster og dybde i lagene af maling på lærredet.

Det særlige for hans malerier fra før 2014 er den overdrevne brug af pastose penselstrøg. Ifølge Touborg selv har det tykke lag maling en umiddelbarhed og en effektivitet, der sætter streg under den maleriske proces. Malingen bliver materien, der udfører arbejdet og fortæller historien, som eksempelvis i værket *The Extra* fra 2012.

Et overgangsværk - I 2013 skaber Touborg videoværket [IM]PERMANENCE, som præsenteres på Kunstnernes Efterårsudstilling i Den Frie Udstillingsbygning – et værk, der som sagt vinder førsteprisen. Med kunstnerens egne ord er videoværket ”en konfrontation af barndommen og barndomshjemmet i provinsen” – et psykologisk og nærmest rituelt opgør med normer og regler.

Beskueren tages med ind i et lukket univers, som den ensomme karakter i filmen ellers kun har adgang til. Her møder det traditionelle og hverdagslige – parcelhuset og medisterpølsen – det vulgære og groteske.

Touborgs fortællerstil er ironisk og samtidig fantastisk. Visuelt refererer filmen til kunstnerens tidlige malerier, men kompositorisk og rumligt har den mere tilfælles med de værker, Touborg skaber herefter.

Således kan [IM]PERMANENCE anskues som et overgangsværk mellem Touborgs tidlige effektfulde og simple kompositioner og de senere malerier, hvis tørre overflader bidrager til en anden taktilitet og lettere aflæselig rummelighed.

Jesper Skov Madsens kobbermalerier, som kan betragtes som levende, ukontrollerbare objekter/værker, der langsomt med tiden kan forandres, grundet tidens spor. Som eventuel patina kan fugt og andre udefra kommende påvirkninger nævnes – kulde, varme etc. Værkerne bliver skabt som en reference til livets forgængelighed, en form for tidsbillede med fokus på både nuet, og et udstrakt tidsforløb, der er i konstant bevægelse. Dette giver en forlængelse af deres blanke ydre og reflekterende væsen, fordi det skaber en form for afspejling af det øjeblik, vi befinder os i, netop nu.

Galleri KANT: TUUKKA TAMMISAARI – SOLO - MISE EN PLACE + WHET YA WHISTLE

The smell of sun warming the fallen pine foliage on the ground of Kitula.
I will never forget that.
The patterns on the tablecloth.
Blueberries bordering the paths.

1 Guidede Gallerivandring – St. Kongensgade & Borgergade & Gothersgade - Efterår 2017
Galleri Benoni, Galleri KANT, Last Resort, Galleri Susanne Ottesen

The color of Blueberry milk.
Tuukka, Helsinki, august 2017

Det er os en stor fornøjelse at kunne præsentere den første soloudstilling i Danmark af den finske kunstner Tuukka Tammisaari (1984). I udstillingen "Mise en Place" vises et udvalg af nye malerier og tegninger af finske Tuukka Tammisaari. Det er - med kunstnerens ord - en "all-you-can-feel-think-buffet".

"Mise en place" er taget ud af sin oprindelige kulinariske kontekst, hvor det betyder, at alt bliver planlagt, struktureret og klargjort til kokkene. Twistet i titlen her refererer snarere til "at placere noget et nyt sted" eller "Hvor gjorde jeg af det?" Der hersker i Tammisaaris billedverden en form for orden, der er bragt ud af harmoni, så tilpas meget, at den udfordrer øjets behov for det behagelige.

"Mit atelier ligner en detektivs kontor, hvor jeg omgiver mig med molekylære spørgsmål eller mysterier, som jeg forsøger at finde svarene på." Tammisaaris kunstneriske drivkraft er en undren og nysgerrighed over for det enorme spænd mellem det ydre rum ned til den absolut mindst tænkelige enhed, der kan ses for det menneskelige øje. Detaljer, forløb og farver hovedsageligt hentet fra naturen lades med værdi og fremstår ofte som monumentale formationer på lærredet. Han veksler i værkerne mellem figuration og ren abstraktion.

"Jeg finder det umuligt at lave et interessant maleri, hvis det er udført prætentivt - men hvordan undgår man det..." Farverne er mættede, og paletten er hentet fra jorden og floraen. Teksturen i overfladen er stofflig og grov, og ofte overlapper figurerne og lagene hinanden i det enkelte værk. Geometriske former og mønstredannelser er karakteristiske træk samt fragmenter og forvandlinger af noget genkendeligt.

Tuukka Tammisaari bor og arbejder i Helsinki, har modtaget adskillige arbejds- og rejselegater og er blevet tildelt arbejdsophold i New York, Berlin og Reykjavik. Han har en BFA fra Lahti University of Applied Sciences og er i år ved at afslutte sin Master of Fine Art ved Det Finske Kunstakademi - Helsinki. I 2016 havde han sin debut hos Galerie Forsblom i Helsinki efterfulgt af udstillinger i Stockholm og New York. I maj i år deltog han i udstillingen "Looking Forward" i Galerie Torbandena Projects i Trieste, Italien. Det var en præsentation af 8 talentfulde internationale kunstnere, alle født efter 1980.

WHET YA WHISTLE

"The Figure Is Back, Baby!" skrev Andrew M. Goldstein i 2015 for websitet Artspace i forbindelse med MoMa PS1s åbning af showet Greater New York med en gruppe af unge talentfulde figurative kunstnere.

Meget tyder på, at ikke alene figurativt maleri, men maleri generelt som medium har fået fornyet betydning, og at det dækker et behov i vores samtid.

Shaun Ellison: Before the Storm, 2016, Olie på lærred, 155 x 127 cm.

1 Guidede Gallerivandring – St. Kongensgade & Borgergade & Gothersgade - Efterår 2017 Galleri Benoni, Galleri KANT, Last Resort, Galleri Susanne Ottesen

Tendensen er fortsat; det genkendelige og den menneskelige krop i maleriet har en markant plads i disse år. Metoder, motiver og inspirationskilder kan variere, selv for den enkelte maler; et af kendetegnene ved denne tilsyneladende nye bølge er en poetisk fusion af figuration og ekspressivitet; der er et uprætentøst forhold til såvel indhold som form og en optagethed af at skildre forskelligartede taktile fornemmelser. I figurationen bygges der ofte bro til det abstrakte sprog, til dryppet, gestikken og til farven som oplevelse.

Maler, skribent og kurator Jason Stopa, New York, kuraterede i februar 2017 udstillingen *A New Subjectivity: Figurative Painting after 2000* på Pratt Manhattan Gallery. I en artikel i forbindelse med udstillingen argumenterer han netop for denne nye ekspressionistiske bølge inden for maleriet som et stilistisk og kulturelt svar på en skiftende verden.

“Det er ekspressionismens rolle at dukke op igen, da kultur kræver et brud med sine traditioner.”
Jason Stopa.

Det er nærliggende at tilføje, at maleriet i vores digitaliserede og flygtige billedkultur spiller en ny rolle med dets langsomme “full-resolution” billeder. Som kontrast tilbyder det muligheden for en slags tiltrængt retræte, en oplevelse af tekstur og en stilhed i sansningen. Tilmed kan figurationen og det genkendelige med beklædning, hudfarve og omgivelser på en mere direkte måde end abstrakt kunst skabe identifikation og kritisk dialog i en stadig mere forskelligartet socio – og geopolitisk kontekst.

Jargonudtrykket “Whet ya whistle” signalerer appetit, lyst og vitalitet. Instinktet, følelserne, fejlbarligheden og sanserne er i fokus.

Hvad angår Marlon Wobst, Shaun Ellison og Siro Cugusi er det åbenlyst, at de er drevet af selve den akt, det er at male. At omformulere og destillere noget oplevet og sanset eller ubevidst i maling med farver til en flade, det være sig papir eller lærred. Kroppen og det kropslignende er et fælles omdrejningspunkt. Det er menneskenes former og bevægelser, vores substans og attributter, det kødelige, huden og det bløde. Farven beskriver lys og rum, forvaltes subjektivt og er udtryks – og stemningsskaber.

Inspirationsmæssigt spænder de 3 fra almindelige hverdags – og ferieaktiviteter som badescener og venner, der hænger ud på et hjørne i Berlin over middelalderens freskomalerier fra Assisi til “Tribal Art” og det simple basisliv på en caribisk ø.

Shaun Ellison (1984) er født og opvokset i Durban, Sydafrika og bor og arbejder i New York. Han har en BA i “Busines and Philosophy” fra University of Louisiana, Lafayette, og fra 2008-13 har han fortløbende uddannet sig i New York ved School of Visual Arts og NY Academy of Art.

Marlon Wobst (1980) bor og arbejder i Berlin. I 2015 vandt Marlon Wobst den Internationale Solopris på Forårsudstillingen på Charlottenborg og havde efterfølgende i 2016 sin soloudstilling samme sted. Senest har han haft soloudstillinger i Berlin, Helsinki, Paris, Leipzig og New York. KANT har præsenteret Wobst solo i 2014 og 2016.

1 Guidede Gallerivandring – St. Kongensgade & Borbergade & Gothersgade - Efterår 2017
Galleri Benoni, Galleri KANT, Last Resort, Galleri Susanne Ottesen

Siro Cugusi (1980) bor og arbejder på Sardinien, Italien og har en BFA i maleri fra The Academy of Fine Arts i Sassari i 2004. Han har udstillet i USA, Frankrig, Spanien og Italien og i foråret i år har han haft en soloudstilling i Lux Art Institute, San Diego, Californien.

Last Resort - Zoe de Soumagnat – Blues August 26th - October 7th, 2017

« This doctor says there are miracle drugs now to control the 'blues'. I said, oh if the blues go, what about blues music? He asked is the music worth the agony & he said life is more precious to retain than music, if a person is depressed her life is endangered & I said there must be a middle way & I would find that way. »

Blonde, Joyce Carol Oates, published by HarperCollins in 2000

Notes and tears go over and under and over the flat colours again, the same way dreams and memories slip and mingle with reality. Yesterday, the party was good, but today coffee tastes bitter and the phone won't ring. Remains of faces are scattered amongst the colours, the stain on the tablecloth looks like a ridiculous twisted smiley. Suddenly, music comes back pulsing slowly in the ear. It's the day after blues and we have to laugh about it, as those big comic tears rolling upon the canvas.

The coloured shapes are brushed, calling for ruffles. They are intimate and sensual mediations, composed, overdrawn. Doodles can be seen through the transparency of the canvas, the paintings have several layers of reading and these compositions both reveal and conceal the painting process and the way an image appears. Drawings are heavily pronounced, almost ironically, while the surfaces of colours overlap quietly. Combining abstract painting's notions, visual signifiers and different ways of glazing, the paintings call for the everyday-life's feelings that shape the world.

En måde at nærme sig Zoé de Soumagnats arbejde på ville være at se på hans interesse for forskellige former for mobilitet. Hvordan kan et maleri bevæge sig fra væg til væg, til et museum eller et forstæderhus? Hvordan kan et motiv eller en gest migrere fra en egyptisk grav til en vase fra det 19. århundrede og derefter til forsiden af et New Wave album? Hvordan bliver billedet af Van Goghs solsikker kopieret på plakater og t-shirts og badehåndklæder og fødselsdagskort og magneter af køleskabe og kreditkort og lærredsposer og silke tørklæder og musemåtter og tørklæder?

Galleri Susanne Ottesen - Kirsten Ortved - Turning Time

Kirsten Ortved viser en installation af stensculpturer, fordelt over hele galleriets gulv og udført i fantastiske onyx typer fra forskellige verdensdele. Noget usædvanligt er stenenes størrelse – onyx er aldrig før brugt i det format – som gør det muligt at udfolde stenenes mønstre og farver.

Som Kirsten Ortved udtrykker det: "Bestemte sjældne stenarter kan rumme farveskønne eksempler på en tilblivelsesproces, som jeg ønsker at synliggøre."

1 Guidede Gallerivandring – St. Kongensgade & Borbjerggade & Gothersgade - Efterår 2017 Galleri Benoni, Galleri KANT, Last Resort, Galleri Susanne Ottesen

Stenene er som et spejl af universets rumlige krumninger, hvilket yderligere understreges af skulpturernes beskæftigelse med det negative rum, dvs. det rum, de definerer.

I sit arbejde med hvad skulptur er og kan, har hun ofte betragtet fænomener så som tilblivelsesprocesser og årsagssammenhænge.

I de seneste to år har hun udført to store offentlige arbejder, i 2016 aluminium- og bronzeskulpturen "14-7-2006" i Moss, Norge, som refererer til et meteoritnedslag på stedet. I 2017 udfører hun den store udsmykning, "The Gate", til hovedindgangen af Københavns Universitet.

Rasmus Høj Mygind: Hos Danmarks bedste tunge galleri har en af danmarks bedste tunge skulptører, Kirsten Ortwed, netop åbnet udstillingen Turning Time. Udstillingen består primært af en serie skulpturer i Onyx-sten der ligger spredt i galleriet som en slags aftryk af universets struktur (frit oversat fra pressemeddelelsen). De er smukke enkle og alligevel super komplekse materielt set. Jeg forestiller mig de skulpturer i en kunstsamling på en anden planet. De er skulpturelt generiske ment i ordets mest positive forstand. Der er fem andre skulpturer i udstillingen, In Waiting, Polar, Spinning Off, On the Move og Modello, alle fra i år. Modello, er en bygningslignende marmorklump der er lagt forskellige snit i hvorpå der er sat bronzebogstaver identiske med værkets titel. Den ligner en fundet klump der lige præcis ligner en skalamodel af den bygning den fortæller os den er, eller rettere ikke er, for det er en skulptur. Jeg elsker skalmodeller, og det er vel nærmest en sub-genre i skulpturi efterhånden, skulpturer der ligner skalmodeller af bygninger som er skulpturer. Tænk Pernice, Genzken, Kirkeby, Shütte, osv. Ortwed er totalt med deroppe.

Inger Marie Hahn Møller, mag.art. i kunsthistorie

For Kirsten Ortwed (f. 1948) har arbejdet med skulpturens form-, rum-, og materialemæssige problematikker såvel som med det grundlæggende spørgsmål til, hvad skulptur er, altid været omdrejningspunktet for hendes skulpturelle arbejde. Samtidig med at Kirsten Ortwed diskret neddæmper henvisningerne til det figurative, er hendes værker omgærdet af det gådefulde og pirrende, der kan give sig udtryk i både det surrealistisk twistede, men også i det stramme, minimalistiske look.

Kirsten Ortwed er uddannet på Kunstakademiet i København i 1970'erne, men flyttede allerede tidligt i karrieren til udlandet, først til Müncen og siden til Köln og Pietrasanta i Italien, fordi hun følte sig begrænset af skulpturbegrebet og skulpturforståelsen i det hjemlige på den tid, der efter Ortweds opfattelse var alt for restriktiv og traditionel.

I begyndelsen af sin produktion arbejder Ortwed ofte i relation med væggen og ofte med mindre objektlignende værker. Hun forsøger at aftvinge skulpturens dens "mellemrum" og "negativform" for derved at opnå en form for "antiskulptur". Materialemæssigt eksperimenterer hun med præfabrikerede, masseproducerede og syntetiske materialer som fx plastik, gummi, voks og kunststoffer – materialer, der ligger langt fra den klassiske skulpturs symboltyngede bronze og marmor. I de tidlige værker bliver selve arbejdsprocessen ligeledes anskueliggjort, og der inkorporeres ofte et element af tilfældighed. Allerede her etableres nogle af de kerneområder, der

1 Guidede Gallerivandring – St. Kongensgade & Borberggade & Gothersgade - Efterår 2017 Galleri Benoni, Galleri KANT, Last Resort, Galleri Susanne Ottesen

kendetegner Ortweds værker helt frem til i dag: Sammenstødet mellem geometriske og mere amorfe former, mellem de syntetiske, "glatte" materialer og de mere tvetydige, gådefulde udtryk.

Fra slutningen af 1980'erne begynder værkerne, der hidtil primært har været vægobjekter, nu at sprede sig ud i rummet og få mere installatorisk karakter. Legen med rummet og det arkitektoniske – det, der omgiver værket – bliver nu en integreret del af værket og overvejelserne omkring det. Man kan tale om en intensiveret opmærksomhed på dét, beskueren normalt ikke lægger mærke til i skulpturen: Skulpturens støbeforme, redskaber og arbejdsprocesser. Readymade genstande som sækkevogne, paller, jernriste og kæder finder vej til Ortweds skulpturelle univers og skaber et uventet skulpturelt udtryk, der understreger det "antiskulpturelle", der var Ortweds udgangspunkt. Man kan ligeledes tale om, at det er skulpturens "urform" eller prototype, Ortwed afsøger i disse værker, idet de støbeformsagtige formationer og materialerne som voks, gips og kæder antyder netop skulpturens tilblivelse. Klassiske, filosofiske og eksistentielle spørgsmål, som hvad der er form, og hvad der er indhold, hvad der er aftryk, og hvad der er original, hvad der er matrice, og hvad der er værk, reaktualiseres her i værker, der nærmest sprænger den traditionelle skulpturkrop og spreder sig ikke-monumentalt ud over gulvet. Et fint eksempel på denne værktipe er fx installationen Tons of Circumstances, skabt til Venedig Biennalen 1997 og erhvervet af Statens Museum for Kunst i 2008. Værket peger indirekte på Venedig, som det oprindeligt var skabt til, med balkonerne, der mimer Venedigs byggestil, men som samtidig også påmindrer fængsler, og som sammen med de henslængte kæder refererer til Slavernes Kaj, riva degli Sciaconi. Optagetheden af fragment, matrice, form og indhold skinner i dette værk ligeledes igennem, men samtidig kan de ituslåede, spredte skaller også mere overordnet henviser til de matricer, koder og reglementer, vores kultur er gennemsyret af.

I 1995 flytter Ortwed sit atelier til Pietrasanta i Italien. Pietrasanta emmer af det kunsthistoriske vingesus og byder endvidere på en række skulpturmateriale, der har udvidet Ortweds produktion yderligere: En særlig ren lertype, marmorbrud, stensorter og bronzestøberier. Ortwed påbegynder her den omfattende række af store offentlige udsmykningsopgaver, der har gjort hende kendt i såvel det hjemlige som det internationale: Brønden og Ædeltårnet i Aars fra 1996, Raul Wallenberg monumentet i Stockholm fra 2001, Berings-øen i Horsens fra 2002, Sten til indre gårde til Frederiksberg Gymnasium fra 2004, Syntax & Section til Lunds Universitet fra 2004, Mindsten for Kong Håkon ved Charlottenlund Slot fra 2005 og senest Platform til Statsfængslet Østjylland i Horsens fra 2006. Ortweds monumentale skulptur Full Length skabt til den store retrospektive udstilling på Statens Museum i 2008-2009 bør også ses i denne sammenhæng. Med de offentlige udsmykninger bevæger Ortwed sig endnu længere væk fra væggen, gallerirummet og institutionen – ud i det åbne, offentlige rum.

I de offentlige udsmykninger bliver spændingen mellem det cool, minimalistiske udtryk, og det mere organiske, amorfe formsprog yderligere prægnant, og flere af de offentlige værker får nærmest præg af naturtableau. Som flydende, sprængte former spreder de sig ofte ud over den plads eller den gård, de skal udsmykke, og adskiller sig derved markant fra det traditionelle offentlige monument, der rejser sig vertikalt på sin sokkel. I monumentet til Raoul Wallenberg i Stockholm er spredningen, det bevægelige og fluktuerende fx karakteristisk. Som store

1 Guidede Gallerivandring – St. Kongensgade & Borbjerggade & Gothersgade - Efterår 2017 Galleri Benoni, Galleri KANT, Last Resort, Galleri Susanne Ottesen

naturformationer, gletschere, bræer og klippestykker sættes kontrasten mellem det omgivende byrum, civilisationen, og skulpturens "urstof", naturen, på spil.

På udstillingen Favoritter i Galleri Susanne Ottesen sammenkobler Ortwed elegant mange af de kontraster, der materialemæssigt, formelt og indholdsmæssigt har været gennemløbende gennem hele hendes produktion: Det hårde versus det bløde, det glatte, polerede versus det rå, det organiske versus det syntetiske, det håndgjorte versus det industrielle, det lette versus det tunge, det tilfældige versus det intenderede, det massive versus det flydende og det indre versus det ydre.

Rumsky er det første, der møder beskueren i galleriet som en stor sølvfarvet, barok skyformation, der driver hen over indgangsvæggen. Med skyen leger Ortwed med skulpturens traditionelle bastante tyngde, der her synes at trodse tyngdeloven. Formmæssigt spiller Rumsky ligeledes på flere tangenter, idet Ortwed formelt trækker på Barokkens svulstige formsprog, mens Rumsky dog stadig bevarer den minimalistiske "coolness", der også kendetegner Ortweds værker. Bevæger man sig længere ind i gallerirummet mødes man af det spektakulære værk Kritzeleien – en krusedulle i guldbelagt majolica. I arbejdsprocessen har Ortwed "tegnet" eller "skrevet" med leret, der senere er blevet brændt ved høje temperaturer og belagt med guld. I udstillingen strækker og bugter Kritzeleien sig over 5 meter gennem rummet. Den sarte skrift, krusedulle eller tegning i luften peger på det tilfældige, flygtige, processuelle, fluktuerende, mens guldets prægnans på den anden side giver værket betydningsmæssig tyngde og indikerer det værdiladede og bestandige.

Med sine spring i skala, med de tilbagevendende form- og materialeeksperimenter spørger Ortwed vedvarende til, hvad skulptur er, samtidig med at hun gådefuldt, perfektionistisk og afprøvende leger med rummet og beskueren.

Skulptur historie:

skulptur, billedhuggerkunst, plastik, tredimensional billedkunst, der fremtræder som fx fritstående figurer eller relieffer. I alle kulturer har der været skabt skulpturer. De ældste fra forhistorisk tid har sikkert oprindeligt tjent kultiske formål, har været skabt til dyrkelse af guddomme eller som amuletter til beherskelse og/eller tilbedelse af jagtens dyr.

Skulpturer har siden fået flere andre betydninger og formål. Gude- og herskerstatuer er velkendte fra Mesopotamien, Egypten, Grækenland og Romerriget, men man fremstillede også både historiske og mytologiske personer, bl.a. til udsmykning af bygninger, ligesom gravskulpturer og mindesmærker for historiske begivenheder — en skulpturtype, som langt senere, i 1800-tallet, atter blev populær.

Ordet skulptur kommer af latin sculptura, afledning af sculptus, perf.part. af sculpere 'udskære'. Bibelske figurer dominerede i middelalder og renæssance, men i barokken kom en større verdslighed ind i billedet. Europas konger blev forherliget, allegoriske og mytologiske figurer vandt frem, og portrætbusten begyndte for alvor at gøre sig gældende. Erotiske småfigurer blev populære under rokokoen, og ind i 1800-tallet blev skulpturbilledet emnemæssigt endnu bredere med både dagligdags og eksotiske motiver samt mange dyrefremstillinger.

1 Guidede Gallerivandring – St. Kongensgade & Borbergade & Gothersgade - Efterår 2017 Galleri Benoni, Galleri KANT, Last Resort, Galleri Susanne Ottesen

I løbet af 1900-tallet udviklede skulpturen sig meget frit. Den naturalistiske figur var fortsat en udfordring for billedhuggere, men den abstrakte form, enten med udgangspunkt i det organiske eller udført som en geometrisk konstruktion med rummet som emne, blev som noget nyt udviklet fra begyndelsen af århundredet.

Skulpturens materialer

bearbejdes vidt forskelligt. Man kan hugge og skære i sten, træ og elfenben, man kan modellere i ler, gips og voks, og man kan smede eller støbe i forskellige metaller og legeringer. Disse oprindelige skulpturmateriale er i nyere tid suppleret med bl.a. cement, kunststen, glas, tekstiler og papir, celluloid og plast — tilmed is.

Materialevalget er helt afgørende for skulpturens kunstneriske udtryk, og man har historien igennem haft forskellige præferencer. Naturligvis drejer det sig også om, hvad man har haft til rådighed. Hos egypterne blev de lokale stenarter kalksten (limsten) og granit ofte benyttet til store skulpturer. Grækerne anvendte flere marmortyper, men bronze spillede også en stor rolle, og teknisk set var den græske bronzestøbningsteknik på allerhøjeste niveau. Man arbejdede tillige med en kombination af guld og elfenben, kaldet chryselefantin, og af marmor og træ, kaldet akrolit.

Også romerne benyttede marmor i stort omfang, bl.a. til kopiering af importerede græske bronzestatuer, der senere blev omsmeltet. Det for skulpturens historie så vigtige marmorbrud i Carrara i Norditalien er blevet udnyttet siden 283 f.Kr.

Den europæiske middelalders billedhuggerværker blev næsten udelukkende skabt i kirkeligt regi. Kirkebygningerne blev udsmykket med skulpturer både indvendigt og udvendigt, ofte udført i lokale stenarter, således granit i Danmark til de jyske kirkers portalskulpturer. Træ havde som materiale en lige så fremtrædende plads, bl.a. til albertavler med udskårne figurer, og elfenben blev også anvendt i stor udstrækning.

I renæssancen var det igen marmor, der blev foretrukket af billedhuggerne. Bronzeskulpturer er bevaret, men i mindre antal. Træfigurer var sjældne i Italien, men meget udbredt nord for Alperne. I slutningen af renæssancen og i begyndelsen af manierismen begyndte kunstnerne at modellere skitser til deres store figurer.

Flere af disse bozzetti blev omsat til bronzestatuetter, som var meget yndede i fyrstelige kredse. Barokkens smag for storhed og pragt kunne marmoret imødekomme, og ofte kombinerede man flere forskelligfarvede marmortyper i samme skulptur. Bronze spillede en mindre rolle, bortset fra anvendelsen til de store rytterstatuer, og træ blev ligeledes anvendt i ringe omfang.

I 1700-tallet fastlagdes en bestemt arbejdsform, den såkaldte akademiske metode, som er gældende den dag i dag. Kunstneren udarbejder en model i ler, som der tages en gipsafstøbning af, en såkaldt originalmodel; denne model danner herefter udgangspunkt for alle senere kopier i marmor eller andre materialer. Med denne metode, hvor kunstneren beskæftigede mange hjælpere, muliggjordes den store produktion, som man ser hos de nyklassicistiske billedhuggere.

1 Guidede Gallerivandring – St. Kongensgade & Borgergade & Gothersgade - Efterår 2017
Galleri Benoni, Galleri KANT, Last Resort, Galleri Susanne Ottesen

De anvendte den helt hvide marmor med forbillede i de antikke skulpturer, hvis tidligere farvestrålende polykromi var forsvundet. Ind i 1800-tallet brugte man vedvarende marmor, men bronzen blev igen populær, og træet fik fra slutningen af århundredet på ny en position som selvstændigt og originalt skulpturmateriale hos enkelte kunstnere.

Fra 1900-tallet har materialevalget været broget og præget af forsøg i mange retninger. Leret, som tidligere fortrinsvis blev benyttet til modeller, anvendes nu også til selvstændige værker.

De mange nye materialer, der er kommet til, viser spændvidden i skulpturens muligheder, fra Marcel Duchamps readymades til installations- og konceptkunstens mange fremtrædelsesformer. Men klassikere som sten og bronze dominerer trods alt billedet.